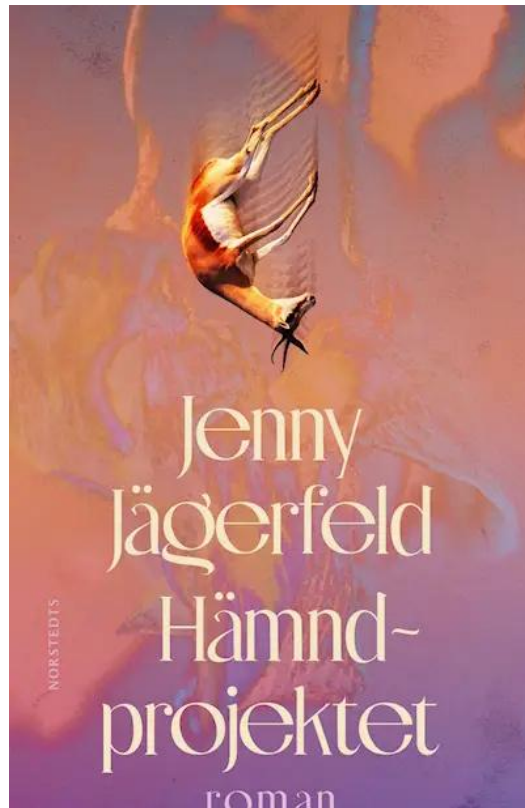

The Revenge Project (Preview)

Jenny Jägerfeld

2024-09-25

Contents

Synopsis	3
Praise	3
About the Author	4
Previously Published Books by Jenny Jägerfeld	5
English Translation	6
Copyright	6
Prologue	6
A Relic From an Extinct Civilization	6
Bibliography	12
Websites	15
Music	15
Movies & TV Series	15
Original Swedish	16
Av Jenny Jägerfeld Har Tidigare Utgivits	16
Upphovsrätt	16
Prolog	16
En Relik Från en Utdöd Civilisation	17
Bibliografi	23
Webbsidor	25
Musik	25
Filmer & TV Serie	25

Synopsis

In a moving box, Nico finds her old diary and starts flipping through it. Among more or less embarrassing notes about infatuations and drunkenness, she reads something that cuts straight to her, decades later: "Revenge sets me free!"

Although she is now an adult, a parent, a trained psychologist — in other words, someone who absolutely should not be indulging in revenge fantasies of any kind — she notices that her desire for revenge is not extinguished. It's just buried under a thin layer of rushed-over civility.

For then something terrible happens. Something that makes her rage flare up like a gunshot in the brain, her obsession rage like a wildfire in her chest, and rekindles her thirst for revenge.

The Revenge Project delves deep into our contemporary view of retribution. Is it possible to rationalize revenge? Is there a right and a wrong way to react to trauma? And how do you actually regain control when someone has done you real harm?

Praise

"The book has a strong page-turning quality [...] It's painful, and Jägerfeld makes Nico's trauma and anxiety become the reader's own. The man's psychopathic traits are rendered with such subtle brushstrokes. Simple everyday events, long after, send Nico back to the time she was under his control, and the desire, the need to get back, grows larger than anything else. Rape and revenge, the novel fits perfectly within this classic genre. [...] *The Revenge Project* is not only a page-turner, but also aims to educate about the prolonged reactions of those subjected to sexually tinged violence, and the consequences it brings."

Sydsvenskan

"The result is a spirited essay on BDSM sex and the desire for revenge. Or a candid depiction of depression, illness, and post-traumatic stress. [...] The strength of the book lies in its essayistic style. In its fluidity, its ability to reconsider its positions, to start from the subjective, to teach both itself and its reader something. About violence and fear, victims and perpetrators. How they often intersect."

Aftonbladet

"*The Revenge Project* is a book that thematizes blurry boundaries and the book itself has blurry boundaries, in an overwhelmingly positive sense. [...] I'm really wrestling with this book, yet I find it hard to put down; it's sharp and well-written [...] a keen analysis and a lesson in not getting stuck in humiliation."

Dagens Nyheter

"The essay-like texts should create distance; they should bury the Incident, the assault, deep within detached academic writing. But what happens is the opposite. Hypnotized, I am drawn into the narrator's mind. Jenny Jägerfeld is smart, funny,

and linguistically skilled. She is also a practicing psychologist. In *The Revenge Project*, she uses all the tools at her disposal, and the result is impressive.”

Jönköpings-Posten

“This is a reading experience beyond the ordinary – it takes both a psychologist and a masterful fiction writer to create something like this. Simply put, it takes Jenny Jägerfeld.”

Psykologtidningen

“Despite the subject, *The Revenge Project* is funny, just like Jägerfeld’s books usually are. It’s especially good when Nico recounts anecdotes from her past. [...] *The Revenge Project* is at its best when Jägerfeld dwells on describing events, showing that the question of morality and justice is complex.”

Svenska Dagbladet

“*The Revenge Project* becomes a powerful story. About the drive for revenge. About shame. Jenny Jägerfeld’s new novel offers insight. It sparks many thoughts.”

Västerbottens-Kuriren

“Parallel to Nico’s retrospection on her life, the theme of revenge is explored in essayistic texts. Popular culture is mixed with research reports, statistics, and pure curiosities. An overwhelming part of the book is dedicated to these well-written and interesting tangents. [...] The language is vivid and joyful, despite the dark theme [...] the portrayed scenes are sparkling and engaging”

BTJ, Swedish Library Service

“When Nico finally gets her revenge, it’s not in the way one might expect, which elevates the entire book. So if you read *The Revenge Project*, read it all the way to the end when the revenge arrives, because it’s sweet!”

Fempers

About the Author

Jenny Jägerfeld, born in 1974, is a psychologist and author. She made her debut in 2006 with *Hål i huvudet* (Holes in the Head) and won the August Prize for best children’s and young adult book in 2010 for *Here I lie and bleed*, which was also nominated for *Slangbellan*. Since then, she has published several acclaimed children’s books for middle age.

In her books, Jenny Jägerfeld dares to take on the big and difficult existential questions. With deep respect for the reader – and the subject – she portrays mental illness, ADHD, child poverty, gender identity, suicide and exclusion. In all the depictions, humour also plays a major and redemptive role.

Jenny Jägerfeld is often heard on radio and television and has the conversation series *Psychologists Read Books*. She also writes for *Svenska Dagbladet* and its children’s newspaper, *SvD Junior*. Around a hundred questions from the popular *SvD* column *Ask Jenny* were compiled in 2019 in the book *Ask Jenny! About the body, the soul and everything around it*.

Jenny Jägerfeld has also studied a lot of philosophy, sexology and literature. Once she travelled from Denmark to India in a rickety red bus. It took fifty days. She has also worked as a mail sorter, cinema cashier, waitress, karaoke hostess and in home care.

Previously Published Books by Jenny Jägerfeld

Hole in the Head, 2006

Here I lie, bleeding, 2010

I'm so fucking easy going, 2013

The brother is king!, 2016

Comedy queen, 2018

Flash, crackle, dazzle!, 2018

Tråga Jenny: About the body, the soul and everything around, 2019

My Magnificent Life, 2019

Monster in therapy (with Mats Strandberg), 2020

My Magnificent Death, 2021

My magnificent love, 2022

English Translation

ISBN 978-91-1-313116-0

© Jenny Jägerfeld 2024

under agreement with Grand Agency, and Norstedts

Cover: Sara R Acedo

E-book production Publit 2024

www.norstedts.se

*

Norstedts is part of Norstedts Förlagsgrupp AB, founded in 1823.

Prologue

Once the rage awakens, it burns like a gunshot in the brain. A synapse that violently flares up and explodes in a powerful detonation, cascades of fire that rain down and ignite further synapses, dendrites, axons until the entire brain is a burning inferno. It is a completely white rage, blind and consuming. The pressure wave obliterates all other emotions, reflections, sensations. All that remains is a single thought. The thought of revenge. Because there is only:

Eat or be eaten.

Butcher or lamb.

Perpetrator or victim.

I know what I choose. Revenge will set me free.

A Relic From an Extinct Civilization

For many years I didn't think about revenge. Why would I? There was no reason. If someone had asked me, I would probably have said that I had never indulged in anything so primitive, hardly even in revenge fantasies. It's funny how effectively memory works in the service of self-righteousness.

My self-deception was revealed on a clear April day in 2012 after I finally managed to retrieve the last three moving boxes from my parents' house in Åby. The ones whose

contents I didn't want to throw away, but which I also didn't want to give up any space for in my own home. The boxes had been there since the mid-nineties when I moved from Östergötland for good, without knowing that that was exactly what I was doing. After years of urging, increasing in intensity, I had run out of reasons not to take them with me.

When I parked outside the house on Hägerstensåsen, my plan was to immediately take the boxes down to storage. If I hadn't missed the contents for twenty years, I probably wouldn't have any use for them in the next few decades either. But when I opened the trunk and looked at them again, something made me hesitate.

The boxes were taped shut with that wide brown tape, and through the holes for the handles on the top one I could see a couple of yellow-backed binders and a high school German textbook. It didn't look particularly exciting, but a sudden impulse made me take the keys out of my jacket pocket and pull one of them along the taped slit. It only took a few seconds before I let out a little scream. Because there, under a layer of paper, schoolbooks, and colorful T-shirts that I had batik in the sink in my first apartment in Norrköping, my old diary from the nineties was there with its stickers, Chiquita stickers, beer labels and the glued-on postcard with the text: "The future's so bright, I gotta wear shades!"

I couldn't believe it was true. I had thought the diary was gone and I had mourned the loss intensely. In my memory, I had searched the house with forensic precision a number of times, without success. But here it was now. It felt like a gift from the universe. Not least because my younger self had tied a long string several times around the long and short sides of the diary with an innumerable number of knots and bows. I smiled. A way of making it difficult for unwanted readers.

I carefully lifted the thick book as if it were a valuable relic from an extinct civilization, which in a sense it was. I looked at the small hole in the spine where the green leather had been rubbed off and the white glued pages were exposed, ran my finger over the Phantom sticker where an air bubble had been preserved just above the striped underwear like a semi-stand that had never been able to be smoothed out no matter how much I pressed. Even though the diary was so familiar, it somehow felt foreign at the same time. As if it didn't fit in with the time, the place it was in.

I heard a "Hi, Nico!" and looked up from the trunk, it was a neighbor passing by, heading towards our gate. I said hello back and suddenly became aware that I had parked in a place where you were not allowed to park, that the car had to be returned in ten minutes and that I had to pee like hell. I dragged the boxes into the apartment, went to the bathroom, ran out and drove to the car pool parking lot.

Back home, I found a forgotten bottle of Orval in the fridge, which I opened and drained straight from the bottle. Then I got a glass and a pair of scissors and sat down at the kitchen table. The strings were dry and brittle with age, and when I cut them open, they gave off a faint smell of mold. I opened my diary at random. I found myself in the middle of a description of a night out in May 1992, when I and my childhood best friend Zoran went to "Juggeföreningen", a black club on Kungsgatan.

In the diary I could read that I tried to avoid V, who always stared at my breasts, while at the same time I wanted to make contact with A, who unfortunately didn't. I had also bought a large strong and a chicken wing for thirty bucks and danced to "Friday I'm in love" by The Cure, despite that I thought the song was a sellout. I laughed. I kept scrolling.

There was surprisingly much I didn't remember. Of course I had a handle on the big features, like the Media Lab, the local radio, the poetry study circles we arranged, where you got money per participant and therefore wrote down a long list of fake names — I remember, for example, that both "Gustaf Fröding" and "Sigmund Freud" were allowed to participate, but no one at the municipality ever questioned that. I also remembered the parties, the crushes, the sex, the guys and the girl (in the singular) quite well, as well as the break-ins at the Centralbadet, where on warm summer nights we would swim in the outdoor pools until the guards came with their flashlights and tried to chase us out of the water. How you could negotiate an extra half hour with the nice ones, but how a particularly mean guard used to beat his German shepherd dog on us. The pulse in our throats and the vibrating feeling of excitement as we tore off our clothes and shoes and ran naked towards the large bush behind which someone had cut a hole in the fence.

sometimes I had to grimace while reading. I used to be lenient with my younger self, but sometimes it became so clear that I was writing with an audience in mind. Embarrassing attempts to appear more interesting. Besides, what was on paper was not something I had really struggled with. As usual, I had turned the anxiety-filled into a joke. And of course it was even worse back then, before I had gone to therapy and been made aware that that was exactly what I was doing.

But then suddenly. In the midst of all the wordy descriptions of theater rehearsals, drunken brawls and cute little old people and smug statements like "Not everyone dares to wear a beret!" were written at the bottom of one page:

Revenge sets me free!

It was strange to read. It didn't fit in with the whining and the funny anecdotes. What did I mean? Was it a poem or maybe a quote from someone else? No, it didn't look like it. Then I used to cite the source.

What about "Revenge sets me free"? I couldn't remember ever thinking that. But my own sloppy handwriting stipulated not only that I had held that opinion, but also that it was worthy of three underlines and a cheerful exclamation point! As I leafed through the pages, I saw that the next and the next page also bore traces of the note. The pressure from the ballpoint pen had left an imprint on the paper, embossed it, like inverted braille. I followed the letters with the tip of my index finger, as if I were writing them again.

Revenge sets me free!

I read on: *Yes, I know the idea is controversial. But now, after J, I understand. Revenge works as a way to restore balance, to take back control when someone has hurt me. And J did hurt me. Of course, I only take revenge so much that the dose I give back corresponds to the suffering he caused me. Revenge gives me strength, and not just mentally. I have also felt a sudden physical strength. Yesterday I was able to pry a boulder the size of a bear's head out of the lawn on Zoran's mother's allotment with unexpected ease with a skewer, as well as carry my bike up all fifty steps to his apartment up the mountain, almost without getting out of breath.*

Revenge is my catharsis! I think I get an outlet for a healthy aggressiveness that I haven't been able to live out before. I mark a boundary! Retribution and justice in one. Revenge on J has made me so full of endorphins that it feels like I've been injected with adrenaline straight into my heart!

Tragic that even metaphors have such a poor development curve, I thought. I could have phrased myself exactly the same way today: "an injection of adrenaline straight into the heart." I would probably benefit from expressing myself a little less drastically.

But revenge on J? Which J? I took a sip of beer and looked out the window over the playground, which was now empty of people. It was starting to get dark and the shadows were getting long across the grass.

Then the memories came back. Of J. J as in Jens. Of revenge. Snapshots. Of my bed with the white sheets, of the shower cubicle with the frosted plastic walls, a drink that was submissively handed over. A feeling of righteous anger paired with contempt.

I knew what I had done to Jens, I remembered *that* I had done it, but I had a very hard time integrating the images with my perception of myself as a nineteen-year-old.

Of course, many years had passed since then, almost twenty, but it was strange to think that I had ever indulged in something as absurd as revenge. I was an adult, divorced and had a son. I was more mature, more experienced and rational, and my consequential thinking had really developed. Plus, I was a trained psychologist — if that's any guarantee of reasonableness.

I was once interviewed about revenge for a radio show. You can hear me problematizing on autopilot: "Wanting revenge is a natural human impulse when you feel wronged or treated unfairly. And revenge fantasies can of course feel temporarily satisfying — if you don't get caught up in a ruminating pattern. But real revenge only leads to vicious spirals of further retaliation and violence, even more pain and suffering. In a society we have to find better ways, peaceful solutions that promote reconciliation and forgiveness."

If I was wronged, I tried to resolve the conflict as constructively as I could. I made an effort to understand the other person's perspective, addressed the problem face to face, communicated, discussed, and accommodated. Called the police if there was a crime. I was a reasonable person. Well. At least I wasn't an unreasonable person.

Revenge felt distant as a phenomenon, as foreign as other aggressive acts of violence like robbery, assault, murder. It was something I was infinitely far from dealing with.

I closed the diary, drained the last of my beer, and thought it was interesting that I had changed so much. That I had once been so primitive, but that my desire for revenge was now completely erased. Looking back on it, it is almost comically naive.

One person who also did not censor himself, who instead let his anger and desire for revenge explode and wrote an entire 35,000-character manifesto about it, wrapping it in a higher purpose package, is Theodore Kaczynski, better known as the Unabomber. When I surf around in search of revenge stories, I more than once end up on pages, articles, documentaries who deals with him.

He is best known, of course, for his terrorist attacks on universities, airlines and other institutions that he carried out from 1978 to 1995 — a kind of revenge against the entire Western world. But he has also taken revenge on a smaller scale, directing his unreasonable anger at an individual, and this he actually did in literary form, yes, or what you would call a limerick.

The official reason he gave for the terrorist attacks in his long manifesto was that he was driven by an ideological and philosophical conviction about the harmful impact of science and technology on society and the environment, and he predicted that development would lead to increased control and reduced freedom for people (which he was right about.) But even if he was certainly convinced of this, other motives also emerge. In his diaries, he appears more like a vengeful hermit driven by a petty grudge than a committed revolutionary. On April 6, 1971, for example, he writes: “I certainly don’t claim to be an altruist or to be acting for the ‘good’ (whatever that is) of the human race, I act merely from a desire for revenge.” And in later tape recordings from prison He says that the real driving force behind the bombs was “anger and revenge,” not political or ideological reasons.

It seems to have been at Harvard that Kaczynski first began to think of the development of technology, science, and even society as evil, as something that seriously affects human freedom and integrity. It was then that he began to formulate an ideology around anti -technology and began to dream of escaping into the wilderness à la Henry David Thoreau. It was then that he had his first thoughts of rebelling against society, avenging those the suffering and injustice it subjected him to, and it was these thoughts that then made him flee civilization to a tiny cabin near Lincoln, Montana, develop his anti-tech manifesto and begin sending his homemade bombs to universities, airlines and other institutions. Bombs that would kill three people and injure seventeen. (The FBI gave him the code name UNABOM, which was then leaked to the media, was because Kaczynski primarily targeted his terrorist attacks against universities and airlines.)

Most people who take revenge do so on one person, possibly on a family or a group. Few people want revenge on an entire society or, like Theodore Kaczynski, the entire Western world. How does one become so insanely offended and angry that one wants to take revenge on *the entire world*? Of course, it is not possible to give a single reason why a person develops in a particular direction. A series of very unfortunate circumstances

must have been required to create such a psyche. In Kaczynski's case, it seems to have been a perfect storm.

Kaczynski was exceptionally intelligent (his IQ is measured at an improbable 167, which is less than 0.1% of all people in the world), but he had difficulty with social relationships. The combination of these factors often leads to problems. It becomes difficult to navigate social situations, interpret nonverbal communication, empathize with how things are for people around you. It can also be challenging to adapt your communication and knowledge to the level of others, which can lead to misunderstandings and frustration and make you feel outside and different. Furthermore, it is not uncommon for a person who is highly intelligent and at the same time feels alienated to develop an elitist narcissistic defense. "They are too stupid to understand me. They are not worthy."

Kaczynski's extraordinary talent earned him admission to Harvard at the age of sixteen. There, he quickly became isolated and felt pressured to perform academically. During his time at the elite university, he also participated in a number of very brutal and humiliating psychological experiments led by Professor Henry A. Murray. In these experiments, he and other students were repeatedly subjected to harsh, insulting, personal criticism in interrogation-like sessions that were simultaneously filmed. The subjects were then forced to watch the films and be confronted with their own, often defenseless, reactions. It is easy to imagine how unpleasant and humiliating it must have been.

Who knows why Kaczynski became the way he did, did the way he did. However, it is possible to assume that heredity, environment and these traumatizing experiments may have played a role in his developing a deviant, violent mentality.

But as I said, the Una bomber has not only used revenge as a way to get back at society at large by threatening, terrorizing, and murdering people. He has also taken revenge in a far more ridiculous way.

In August 1978, three months after his first bomb exploded and injured a security guard at Northwestern University in Illinois, Ted Kaczynski left his cabin in Montana to work at a foam rubber factory in Chicago, where his younger brother David was a foreman. At the factory, he met Ellen Tarmichael, with whom he became infatuated. Tarmichael was also a foreman, while Kaczynski himself worked primarily sawing foam rubber.

Four weeks after they first met, he asked her out to dinner. Two weeks later, they went on a second date, picking apples and then going to Kaczynski's parents' house, where they baked an apple pie. It was there that Ellen told Kaczynski that she didn't want to see him anymore because she didn't think they had much in common.

When she said that, Kaczynski went crazy. In his diary he writes: "There is only one way left to wipe out this shame, and that is with blood. Tomorrow I am going to get that bitch and mutilate her face."

he searched up Tarmichael, with a knife hidden in a paper bag. He wanted to confront her and forced his way into her car when she had just parked outside her

workplace. But while they were talking, she managed to calm him down, and they parted ways without Kaczynski harming her. Afterwards, however, he sent her an eight-page, vicious letter in which he claimed that she had deceived him and was only using him as a toy to gain validation for herself, that she was cold and calculating, and that all he felt for her was dislike, disgust, and contempt. He ended the letter with: “Watch it! I’m not the only man with a vengeful streak. Next time you tease such a man you may not be so lucky.”

Kaczynski also posted a couple of crude and nasty limericks about Tarmichael at work. (Interestingly, despite his penchant for long written expositions, he chose such a short form as the limerick.) He wrote:

*There’s a certain young lady named Ellen,
Whose fanny is very repelling,
For the overgrown mass
Too fat on her ass
Makes a gross, disproportionate swelling.*

*Her girdle’s a tight one, of course —
It’s nylon and steel-reinforced.
But no matter how hard
She squeezes her lard,
She still has an ass like a horse.*

Despite warnings, he continued to set up more. Because of this harassment, Brother David was finally forced to fire him.

Just like with the terrorist attacks, it is obvious that the purpose of the limericks was some kind of revenge. To insult, or even humiliate Ellen Tarmichael in their shared workplace. In a way, of course, one can be grateful that he “only” got revenge via letters and limericks. Tarmichael could undoubtedly have been in even worse shape if Kaczynski had not calmed down in the parking lot.

But I don’t reveal my bloody thoughts of revenge to anyone, even though I sometimes dream of printing out one of the shorter descriptions on a stack of A4 and wallpapering the Soldier’s Sadist’s workplace with it. And why stop there? Why not continue with his apartment building? Zinken? All of fucking Stockholm?

I want everyone to know what a disgusting person he is. [...]

Bibliography

[...]
Davis, N. (2022, August 22). Dogs produce tears when reunited with owners, study finds. *The Guardian*.

- Ellis-Petersen, H. (2021, December 21). Monkeys blamed for hundreds of puppy deaths captured in India. *The Guardian*.
- Eadeh, FR, Peak, SA & Lambert, AJ (2017). The bittersweet taste of revenge: on the negative and positive consequences of retaliation. *Journal of experimental social psychology*, 68, 27–39.
- Public Health Agency of Sweden. (2019). *Sexual and reproductive health and rights (SRHR) in Sweden 2017 — Results from the population survey SRHR2017*.
- Gasser, P., Holstein, D., Michel, Y., Döblin, R., Yazar-Klosinski, B., Passie, T. & Brenneisen, R. (2014). Safety and efficacy of lysergic acid diethylamide- assisted psychotherapy for anxiety associated with life-threatening diseases. *The Journal of nervous and mental disease*, 202(7), 513–520.
- Hoffman, C. (2019, 15 February). "Lorena" shines a light on the ugly truth of the Bobbitt scandal. *Rolling Stone*.
- Kaczynski, T. (1995, 19 September). Industrial society and its future [Manifesto]. *The Washington Post*, A1.
- Kaczynski, T. (1978, 25 Augusti). All I feel for you now. *Document-Cloud*. <https://www.documentcloud.org/documents/2695428-All-I-Feel-for-You-Now>
- Kaczynski, T. (1978). Ted Kaczynski's journal that included his plan to disfigure the face of a romantic interest. *The Ted K Archive*. <https://www.thetedkarchive.com/library/ted-kaczynski-ted-s-journal-on-his-plans-to-disfigure-the-face-of-a-romantic-interest>
- Kaczynski, T. (1978). An Insulting Limerick *The Ted K Archive*. <https://www.thetedkarchive.com>
- Klintberg, B. (1996). "Why are there so many modern legends about revenge?", i Bennett G. & Smith P. (red.), *Contemporary legend*.
- Kovaleski, S. F. (1996, 14 April). Bomb suspect's infatuation described. *The Washington Post*.
- Kumar, P., Rathee, S. & Gupta, R. (2019). Necrophilia: An understanding. *The international journal of Indian psychology*, 7(2), 607–616.
- Lagercrantz, O. (1960, 12 February). Jungfrukällan och kritiken. *News of the day*.
- Layman, MJ, Gidycz, C.A & Lynn, SJ (1996). Unacknowledged versus acknowledged rape victims: Situational factors and posttraumatic stress. *Journal of abnormal psychology*, 105(1), 124–131.
- Littleton, HL, Axsom, D., Breitkopf, C.R. & Berenson, A (2006). Rape acknowledgment and postassault experiences: how acknowledgment status relates to disclosure, coping, worldview, and reactions received from others. *Violence and victims*, 21(6), 761–778.
- Makram, O. (2019,27 augusti). Det är moralen, inte klanen. *KvartaL*
- Marsili, L., Ricciardi, L. & Bologna, M. (2019). Unraveling the asymmetry of Mona Lisa's smile. *Cortex*, 120,607–610.
- Maskeri, A. (2021,26 december). You need to be highly evolved for revenge. *Mid-Day*.
- Mueller, F., Lenz, C., Dolder, P., Harder, S., Schmid, Y., Lang, U., Liechti, M. & Borgwardt, S. (2017). Acute effects of lysergic acid diethylamide (LSD) on amygd-

- dala activity during processing of fearful stimuli in healthy subjects. *Translational psychiatry*, 7(4), e1084.
- Matis, A. (2018,17 oktober). Continuing a relationship with a rapist doesn't mean it didn't happen. *New York Daily News*.
- McCullough, M. E., Kurzban, R. & Tabak, B. A. (2013). Cognitive systems for revenge and forgiveness. *Behavioral and brain sciences*, 36,1–15.
- McKee, I. R. & Feather, N. T. (2008). Revenge, retribution, and values: Social attitudes and punitive sentencing. *Socialjustice research*, 21(2), 138–163.
- Mithoefer, M. C., Feduccia, A. A., Jerome, L., et al. (2019). MDMA-assisted psychotherapy for treatment of PTSD: study design and rationale for phase 3 trials based on pooled analysis of six phase 2 randomized controlled trials. *Psychopharmacology*, 236,2735–2745.
- Mithoefer, M. C., Feduccia, A. A., Jerome, L., et al. (2019). MDMA-assisted psychotherapy for treatment of PTSD: study design and rationale for phase 3 trials based on pooled analysis of six phase 2 randomized controlled trials. *Psychopharmacology*, 236,2735–2745.
- Möller, A, Sondergaard, H. P. & Helström, L. (2017). Tonic immobility during sexual assault — A common reaction predicting posttraumatic stress disorder and severe depression. *Acta obstetricia et gynecologica Scandinavica*, 96,932–938.
- O'Hare, Ryan. (2023,12 mars). Advanced brain imaging study hints at how DMT alters waking brain activity. *Imperial college London*.
- Patrick, W. L. (2021,28 maj). Why some rape victims continue to date their rapist: several factors can explain this surprising behavior. *Psychology today*.
- Price, M. (2009). Revenge and the people who seek it. *Monitor on psychology*, 40(6).
- Pruitt, SL (2019, February 21). John Bobbitt opens up about dark childhood, molestation, and abuse in new Amazon doc. *Oxygen*.
- Schauer, M. & Elbert, T. (2010). Dissociation following traumatic stress. *Journal of Psychology*.
- Skagerberg, K. (2014, March 4). It big fight for borträngda menn. *Research and progress*.
- Timmermann, C., Roseman, L., Haridas, S. & Carhart-Harris, R. L. (2023). Human brain effects of DMT assessed via EEG-fMRI. *Proceedings of the national academy of sciences*, 120.
- Torres, E. (2020,23 januari). Why assault victims stay in touch with attackers, in light of Weinstein defense: continuing or starting a relationship can help victims regain control. *ABC News*.
- Wilson, L. C. & Miller, K. E. (2016). Meta-analysis of the prevalence of unacknowledged rape. *Trauma, violence, & abuse*, 17(2), 149–159.
- Xiaochun, H., Gelfand, MJ, Wu, B., Zhang, T., Li, W., Gao, T., Pang, C., Wu, T., Zhou, Y., Zhou, S., Wu, X. & Han, S. (2020). A neurobiological association of revenge propensity during intergroup conflict. *eUfe*, 9, e52014.

Websites

- Magic Molecules. (nd). *Magic Molecules: A place for knowledge about psychedelic substances*, <http://www.magiskamolekyler.org>
- Multidisciplinary Association for Psychedelic Studies (MAPS), (n.d.). *MAPS: Multidisciplinary Association for Psychedelic Studies*, <https://maps.org>
- New International Bible. <https://www.bible.com/bible/916/GEN.1.NUB>

Music

- 50 Cent. (2003). Many men (wish death). On the album *Get rich or die tryin* ‘.
- Ljungström, O. (1994) That we love. On the album *The world’s most feared man*.
- Simon, C. (1972). You’re so vain. On the album *No Secrets*.
- Wilde, K. (1986). You keep me hangin ‘ on. On the album *Another step*.

Movies & TV Series

- Ardolino, E. (1987). *Dirty Dancing*.
- Bergman, I. (1960). *The Virgin Spring*.
- Coppola, FF (1979). *Apocalypse now*.
- Coppola, FF (1972). *The Godfather*.
- Despentes, V. & Trinh Thi, C. (2000). *Baise-moi*.
- Ferrara, A. (1981). *Ms. 45*.
- Jeremy, R. (1994). *John Wayne Bobbitt uncut*
- Jeremy, R. (1996). *John Wayne Bobbitt’s Frankenpenis*.
- Kotcheff, T. (1982). *First blood*.
- Kubrick, S. (1980). *The Shining*.
- Meléndez, B. (1979). *The Uon, the Witch and the Wardrobe*.
- Opley, NA (2009). *Men who hate women*.
- Park, C. W. (2003). *Oldboy*.

Original Swedish

Av Jenny Jägerfeld Har Tidigare Utgivits

Hål i huvudet, 2006

Här ligger jag och blöder, 2010

Jag är ju så jävla easy going, 2013

Brorsan är kung!, 2016

Comedy queen, 2018

Blixtra, spraka, blända!, 2018

Tråga Jenny: Om kroppen, själen och allt runtomkring, 2019

Mitt storslagna liv, 2019

Monster i terapi (med Mats Strandberg), 2020

Min storslagna död, 2021

Min storslagna kärlek, 2022

Upphovsrätt

ISBN 978-91-1-313116-0

©Jenny Jägerfeld 2024

enligt avtal med Grand Agency, och Norstedts

Omslag: Sara R Acedo

E-boksproduktion Publit 2024

www.norstedts.se

Norstedts ingår i Norstedts Förlagsgrupp AB, grundad 1823

Prolog

När raseriet väl vaknar brinner det av som ett pistolskott i hjärnan. En synaps som våldsamt flammor upp och exploderar i en kraftfull detonation, eldkaskader som regnar ner och tändar på ytterligare synapser, dendriter, axon tills hela hjärnan är ett brinnande inferno. Det är ett fullkomligt vitt raseri, blint och förtärande. Tryckvågen utplånar alla andra känslor, reflektioner, förnimmelser. Kvar blir en enda tanke. Tanken på hämnd. För det finns bara:

Äta eller ätas.

Slaktare eller lamm.

Förövare eller offer.

Jag vet vad jag väljer. Hämnden kommer att göra mig fri.

En Relik Från en Utdöd Civilisation

I många år tänkte jag inte på hämnd. Varför skulle jag? Det fanns ingen anledning. Om någon hade frågat skulle jag förmodligen sagt att jag aldrig ägnat mig åt något så primitivt, knappt ens åt hämndfantasier. Det är komiskt hur effektivt minnet jobbar i självgodhetens tjänst.

Mitt självbedrägeri uppdagades en klar aprildag 2012 efter att jag slutligen lyckats hämta de sista tre flyttkartongerna från mina föräldrars villa i Åby. De vars innehåll jag inte ville slänga, men som jag heller inte ville upplåta någon plats åt i mitt eget hem. Kartongerna hade stått där sedan mitten av nittioalet då jag flyttade ifrån Östergötland för gott, utan att veta att det var just det jag gjorde. Efter år av uppmaningar, stegrande i intensitet, hade jag fått slut på skäl till att inte ta dem med.

När jag parkerade utanför huset på Hägerstensåsen var min plan att omedelbart ta ner lådorna till förrådet. Om jag inte hade saknat innehållet på tjugo år skulle jag väl knappast ha användning för det under de nästkommande decennierna heller. Men när jag öppnade bagageluckan och betraktade dem på nytt var det något som fick mig att tveka.

Kartongerna var igentejpade med sådan där bred brun tejp och genom hålen för handtagen på den översta kunde jag skymta ett par pärmar med gul rygg och en lärobok i tyska från gymnasiet. Det såg ju inte särskilt spännande ut, men en plötslig ingivelse fick mig ändå att ta upp nycklarna ur jackfickan och dra en av dem längs den tejpade skåran. Det tog bara några sekunder innan jag gav ifrån mig ett litet skrik. För där, under ett lager av papper, skolböcker och färgglada t-shirtar som jag själv hade batikat i diskhon i min första lägenhet i Norrköping, låg min gamla dagbok från nittioalet med sina klistermärken, Chiquitadekaler, öletiketter och det fastlimmade vykortet med texten: "The future's so bright, I gotta wear shades!"

Jag kunde inte fatta att det var sant. Jag hade trott att dagboken var borta och jag hade sört förlusten intensivt. I mitt minne hade jag letat igenom huset med forensisk noggrannhet ett antal gånger, utan resultat. Men här låg den alltså nu. Det kändes som en present från universum. Inte minst för att mitt yngre jag hade surrat ett långt paketsnöre flera varv runt dagbokens lång- och kortsida med ett oräkneligt antal knutar och rosetter. Jag log. Ett sätt att försvåra för oönskade läsare.

Varsamt lyfte jag upp den tjocka boken som om den var en värdefull relik från en utdöd civilisation, vilket den väl i någon mening också var. Jag betraktade det lilla hålet i bokryggen där det gröna skinnets skavts av och de vita limmade sidorna blottades, strök med fingret över Fantomen-klistermärket där en luftbubbla bevarats precis över den randiga kalsongen likt ett semistånd som aldrig hade gått att släta ut

hur mycket jag än tryckte. Trots att dagboken var så välbekant kändes den på något vis samtidigt främmande. Som att den inte passade in i tiden, på platsen den befann sig.

Jag hörde ett "Hej, Nico!" och tittade upp från bagageluckan, det var en granne som passerade, på väg mot vår port. Jag hälsade tillbaka och blev plötsligt medveten om att jag parkerat på en plats där man inte fick stå, att bilen skulle lämnas tillbaka inom tio minuter och att jag var kissnödig utav bara helvete. Jag släpade in kartongerna i lägenheten, gick på toa, sprang ut och körde bort till bilpoolsparkeringen.

Väl hemma igen hittade jag en bortglömd flaska Orval i kylskåpet, som jag öppnade och halsade rakt ur. Sedan hämtade jag ett glas och en sax och satte mig vid köksbordet. Snörena var torra och spröda av ålder och när jag klippte upp dem gav de ifrån sig en svag doft av mögel. Jag slog upp dagboken på måfå. Hamnade mitt i en beskrivning av en utekväll i maj 1992, då jag och min barndomsbästis Zoran gick på "Juggeföreningen", en svartklubb på Kungsgatan.

I dagboken kunde jag läsa att jag försökte undvika V, som alltid stirrade på mina bröst, samtidigt som jag ville få kontakt med A som tyvärr inte gjorde det. Jag hade även köpt en stor stark och en kycklingvinge för trettio spänn samt dansat till "Friday I'm in love" med The Cure, trots att jag tyckte att låten var en sellout. Jag skrattade till. Bläddrade vidare.

Det var förvånansvärt mycket jag inte mindes. De stora dragen hade jag förstås koll på, som Medialabbet, närradion, studiecirkelarna i poesi som vi arrangerade, där man fick pengar per deltagare och därför skrev upp en lång rad fejknamn — jag minns till exempel att både "Gustaf Fröding" och "Sigmund Freud" fick vara med, men det var det aldrig någon på kommunen som ifrågasatte. Festerna, förälskelsen, sextet, killarna och tjejen (i singular) mindes jag också hjälpligt, samt inbrotten på Centralbadet, där vi under varma sommarnätter badade i utebassängerna tills väktarna kom med sina ficklampor och försökte jaga upp oss ur vattnet. Hur man kunde förhandla till sig en halvtimme extra med de snälla, men hur en sällsynt elak vakt brukade busa sin schäferhund på oss. Pulsen i halsen och den vibrerande känslan av upphetsning när vi rafsade åt oss kläder och skor och nakna sprang mot det stora buskaget bakom vilket någon klippt upp ett hål i stängslet.

ibland blev jag tvungen att grimasera under läsningen. Jag brukade ha överseende med mitt yngre jag, men stundtals blev det så tydligt att jag skrivit med en publik i åtanke. Pinsamma försök att framstå som mer intressant. Dessutom var det som stod på pappret inget jag egentligen hade brottats med. I vanlig ordning hade jag förvandlat det ångestladdade till ett skämt. Och det var förstås ännu värre på den tiden, innan jag hade gått i terapi och blivit uppmärksammad på att det var just det jag gjorde.

Men så plötsligt. Mitt bland alla ordrika beskrivningar av teaterrepetitioner, fylleslag och gulligt lillgamla och självbelättna uttalanden som "Det är inte alla som vågar ha basker!" så stod där längst ner på en sida:

Hämnden gör mig fri!

Det var märkligt att läsa. Det passade inte in bland trånandet och de roliga anekdoterna. Vad menade jag? Var det en dikt eller kanske ett citat från någon annan? Nej, det såg inte ut som det. Då brukade jag ange källa.

Vadå ”Hämnden gör mig fri”? Jag kunde inte minnas att jag någonsin tänkt så. Men min egen slängiga handstil stipulerade inte bara att jag hade varit av den uppfattningen, utan även att den var värd tre understrykningar och ett frejdigt utropstecken! När jag bläddrade såg jag att även nästa och nästnästa sida bar spår av anteckningen. Trycket från kulspetsen hade lämnat avtryck i pappret, präglat det, som inverterad braille. Jag följde bokstäverna med pekfingertoppen, som om jag skrev dem på nytt.

Hämnden gör mig fri!

Jag läste vidare: *Ja, jag vet att tanken är kontroversiell. Men nu, efter J, har jag förstått. Hämnden fungerar som ett sätt att återställa balansen, ta tillbaka kontrollen när någon gjort mig illa. Och J gjorde mig illa. Självlärt hämnas jag bara så mycket att dosen jag ger igen med motsvarar lidandet han åsamkade mig. Hämnden ger mig kraft, och inte bara psykiskt. Jag har även känt en plötslig kroppslig styrka. Igår kunde jag med oväntad lätthet bända loss en stenbumling stor som ett björnhuvud med ett spett ur gräsmattan på Zorans mammas kolonilott, likväl som att bära min cykel uppför alla femtio trappstegen till hans lägenhet uppe på berget, nästan utan att bli andfådd.*

Hämnden är min katharsis! Jag tror att jag får utlopp för en sund aggressivitet som jag inte har kunnat leva ut tidigare. Jag markerar en gräns! Upprättelse och rättvisa i ett. Hämnden på J har gjort mig så fylld av endorfiner att det känns som om jag fått en injektion adrenalin rakt in i hjärtat!

Tragiskt att ens metaforer har så dålig utvecklingskurva, tänkte jag. Jag skulle ha kunnat formulera mig exakt likadant idag: ”en injektion adrenalin rakt in i hjärtat”. Förmodligen skulle jag vinna på att uttrycka mig lite mindre drastiskt.

Men hämnden på J? Vilken J? Jag drack en klunk öl och kollade ut genom fönstret över lekparken som nu var tom på folk. Det började skymma och skuggorna blev långa över gräset.

Så kom minnena tillbaka. På J. J som i Jens. På hämnden. Ögonblicksbilder. Av min säng med de vita lakanen, av duschkabinen med de frostade plastväggarna, en drink som underdånigt räcktes över. En känsla av rättfärdig vrede parad med förakt.

Jag visste ju vad jag hade gjort mot Jens, jag mindes ju *att* jag hade gjort det, men jag hade mycket svårt att integrera bilderna med min uppfattning om mig själv som nittonåring.

Det hade förstås gått många år sedan dess, nästan tjugo, men det var konstigt att tänka sig att jag någonsin hade ägnat mig åt något så absurt som hämnd. Jag var vuxen, skild och hade en son. Jag var mognare, mer erfaren och rationell, och mitt konsekvenstänkande hade verkligen utvecklats. Dessutom var jag utbildad psykolog — om nu det är någon garant för rimlighet.

En gång blev jag intervjuad om hämnd för ett radioprogram. Man kan höra att jag autopilotproblematiserar: ”Att vilja hämnas är en naturlig mänsklig impuls när man känner sig kränkt eller orättvist behandlad. Och hämndfantasier kan såklart kännas

tillfälligt tillfredsställande — om man inte fastnar i ett ältande. Men verklig hämnd leder bara till onda spiraler av ytterligare vedergällningar och våld, ännu mer smärta och lidande. I ett samhälle måste vi hitta bättre sätt, fredliga lösningar som främjar försoning och förlåtelse.”

Om jag blev utsatt för en oförrätt försökte jag lösa konflikten så konstruktivt jag förmådde. Jag ansträngde mig för att förstå den andres perspektiv, tog upp problemet ansikte mot ansikte, kommunicerade, diskuterade och härbärgerade. Ringde polisen om det var fråga om ett brott. Jag var en resonlig människa. Nåväl. Jag var i alla fall inte en oresonlig människa.

Hämnd kändes avlägset som företeelse, lika främmande som andra aggressiva våldsdåd som rån, misshandel, mord. Det var något jag var oändligt långt ifrån att syssla med.

Jag slog igen dagboken, tömde glaset på den sista ölslatten och tänkte att det var intressant att jag förändrats så. Att jag en gång varit så primitiv, men att mitt hämndbegär nu var helt utplånat. När jag ser på det så här i efterhand är det nästan komiskt naivt.

En person som inte heller censurerade sig, som istället lät vreden och hämndbegäret brisera och skrev ett helt manifest på 35 000 tecken om det, slog in det i ett högre syftepaket, är Theodore Kaczynski, mer omtalad som Unabombaren. När jag surfar runt i jakt på hämndhistorier hamnar jag mer än en gång på sidor, artiklar, dokumentärer som avhandlar honom.

Mest känd är han förstas för sina terrorattacker mot universitet, flygbolag och andra institutioner som han utförde från 1978 till 1995 — ett slags hämnd mot hela västvärlden. Men han har också hämnats i mindre skala, riktat sin oresonliga vrede mot en enskild person, och detta gjorde han faktiskt i litterär form, ja, eller vad man nu ska kalla en limerick.

Det officiella skälet som han angav för terrorattentaten i sitt långa manifest var att han var driven av en ideologisk och filosofisk övertygelse om vetenskapens och teknologins skadliga inverkan på samhället och miljön och han förutspådde att utvecklingen skulle leda till ökad kontroll och minskad frihet för människorna (vilket han ju hade rätt i.) Men även om han säkerligen var förvissad om detta så träder även andra motiv fram. I sina dagböcker framstår han mer som en hämndlysten eremit driven av ett småaktigt agg än som en engagerad revolutionär. Den 6 april 1971 skriver han till exempel: ”I certainly don’t claim to be an altruist or to be acting for the ’good’ (whatever that is) of the human race, I act merely from a desire for revenge.” Och i senare bandupptagningar från fängelset säger han att den egentliga drivkraften bakom bomberna var ”ilska och hämnd”, inte politiska eller ideologiska skäl.

Det verkar ha varit på Harvard som Kaczynski först började tänka på teknikens, vetenskapens, ja hela samhällets utveckling som ond, som något som allvarligt påverkar människans frihet och integritet negativt. Det var då han började formulera en ideologi kring anti-teknologi och började drömma om att rymma ut i vildmarken à la Henry David Thoreau. Det var då han fick de första tankarna om att göra uppror

mot samhället, hämnas de plågor och orättvisor som det utsatt honom för, och det var dessa tankar som sedan fick honom att fly bort från civilisationen till en pytteliten stuga nära Lincoln i Montana, utveckla sitt teknikfientliga manifest och börja skicka sina hemmagjorda bomber till universitet, flygbolag och andra institutioner. Bomber som skulle komma att döda tre personer och skada sjutton. (Att FBI gav honom kodnamnet UNABOM, som sedan spreds till media, handlade om att Kaczynski främst riktade sina terrorattacker mot universitet och airlines.)

De flesta människor som hämnas gör det på en person, möjligen på en familj eller en grupp. Det är få personer som vill hämnas på ett helt samhälle eller som Theodore Kaczynski, hela västvärlden. Hur blir man så vanvettigt kränkt och förbannad att man vill hämnas på *en hel värld*? Det går självklart inte att ange en enda orsak till att en människa utvecklas åt ett särskilt håll. En rad mycket olyckliga omständigheter måste ha krävts för att skapa ett sådant psyke. I Kaczynskis fall verkar det ha varit fråga om en perfekt storm.

Kaczynski var exceptionellt intelligent (intelligenskvoten är uppmätt till osannolika 167, vilket farre än 0,1% av alla människor i världen har), men han hade svårt med sociala relationer. Kombinationen av dessa faktorer leder inte sällan till problem. Det blir svårt att navigera i sociala situationer, tolka ickeverbal kommunikation, leva sig in i hur saker blir för människor runtomkring. Det kan också vara utmanande att anpassa sin kommunikation och kunskap till andras nivå, vilket kan leda till missförstånd och frustration och göra att man känner sig utanför och annorlunda. Dessutom är det inte ovanligt att en person som är mycket intelligent och samtidigt känner sig alienerad utvecklar ett elitistiskt narcissistiskt försvar. "De är för dumma för att förstå mig. De är inte värdiga."

Kaczynskis oerhörda begåvning gjorde att han kom in på Harvard redan vid sexton års ålder. Där blev han snabbt isolerad samtidigt som han kände sig pressad att prestera akademiskt. Under sin tid på elituniversitetet deltog han dessutom i en rad mycket brutala och förnedrande psykologiska experiment under ledning av professor Henry A. Murray. I dessa experiment blev han och andra studenter återkommande utsatta för hård, kränkande, personlig kritik i förhørsliknande sessioner som samtidigt filmades. Därefter tvingades försökspersonerna att titta på filmerna och konfronteras med sina egna, ofta försvarslösa, reaktioner. Det är lätt att föreställa sig hur obehagligt och förödmjukande det måste ha varit.

Vem vet varför Kaczynski blev som han blev, gjorde som han gjorde. Man kan dock anta att arv, miljö och de här traumatiserande experimenten kan ha spelat en roll i att han utvecklade en avvikande, våldsam mentalitet.

Men som sagt. Unabombaren har inte bara använt hämnd som ett sätt att ge igen på samhället i stort genom att hota, terrorisera och mörda människor. Han har också hämnats på ett långt mer löjeväckande vis.

I augusti 1978, tre månader efter att hans första bomb exploderade och skadade en säkerhetsvakt vid Northwestern University i Illinois, lämnade Ted Kaczynski sin stuga i Montana för att jobba på en skumgummifabrik i Chicago, där hans lillebror

David var förman. På fabriken träffade han Ellen Tarmichael, som han blev förtjust i. Tarmichael var också förman medan Kaczynski själv främst arbetade med att såga ut skumgummi.

Fyra veckor efter att de först träffades bjöd han ut henne på middag. Ytterligare två veckor senare gick de på en andra dejt och åkte då och plockade äpplen för att sedan åka hem till Kaczynskis föräldrar där de bakade en äppelpaj. Det var där Ellen berättade för Kaczynski att hon inte ville träffas mer eftersom hon inte tyckte att de hade särskilt mycket gemensamt.

När hon sa det blev Kaczynski galen. I sin dagbok skriver han: "There is only one way left to wipe out this shame, and that is with blood. Tomorrow I am going to get that bitch and mutilate her face."

Dagen därpå sökte han upp Tarmichael, med en kniv dold i en papperspåse. Han ville konfrontera henne och tvingade sig in i hennes bil när hon just hade parkerat utanför jobbet. Men medan de pratade lyckades hon lugna honom, och de skiljdes åt utan att Kaczynski gjort henne illa. Efteråt skickade han henne dock ett åtta sidor långt och elakt brev där han påstod att hon lurat honom och bara använt honom som en leksak för att själv få bekräftelse, att hon var kall och kalkylerande och att allt han kände för henne var motvilja, äckel och förakt. Han avslutade brevet med: "Watch it! I'm not the only man with a revengeful streak. Next time you tease such a man you may not be so lucky."

Kaczynski satte även upp ett par grova och elaka limerickar om Tarmichael på arbetsplatsen. (Intressant att han trots sin förkärlek för långa skriftliga utläggningar valde en så pass kort form som limericken.) Han skrev:

*There's a certain young lady named Ellen,
Whose fanny is very repelling,
For the overgrown mass
Of fat on her ass
Makes a gross, disproportionate swelling.

Her girdle's a tight one, of course —
It's nylon and steel-reinforced.
But no matter how hard
She squeezes her lard,
She still has an ass like a horse.*

Trots tillsägelser fortsatte han att sätta upp fler. På grund av dessa trakasserier blev brodern David slutligen tvungen att avskeda honom.

Precis som med terrorattentaten är det uppenbart att syftet med limerickarna var något slags hämnd. Att förolämpa, eller till och med förnedra Ellen Tarmichael på deras gemensamma arbetsplats. På ett sätt får man såklart vara tacksam att han "bara" hämnades via brev och limerickar. Tarmichael skulle utan tvivel ha kunnat råka ännu mer illa ut om Kaczynski inte hade lugnat sig på parkeringen.

Men mina blodiga hämndtankar yppar jag inte för någon, även om jag stundtals drömmer om att skriva ut någon av de kortare skildringarna på en bunt A4 och tapetsera Soldatsadistens arbetsplats med. Och varför stanna där? Varför inte fortsätta med hans bostadshus? Zinken? Hela jävla Stockholm?

Jag vill att alla ska få veta vilken vidrig människa han är.

Bibliografi

Davis, N. (2022,22 augusti). Dogs produce tears when reunited with owners, study finds. *The Guardian*.

Ellis-Petersen, H. (2021,21 december). Monkeys blamed for hundreds of puppy deaths captured in India. *The Guardian*.

Eadeh, F. R., Peak, S. A. & Lambert, A. J. (2017). The bittersweet taste of revenge: on the negative and positive consequences of retaliation. *Journal of experimental social psychology*, 68,27–39.

Folkhälsomyndigheten. (2019). *Sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter (SRHR) i Sverige 2017 — Resultat från befolkningsundersökningen SRHR2017*.

Gasser, P., Holstein, D., Michel, Y., Döblin, R., Yazar-Klosinski, B., Passie, T. & Brenneisen, R. (2014). Safety and efficacy of lysergic acid diethylamide- assisted psychotherapy for anxiety associated with life-threatening diseases. *The Journal of nervous and mental disease*, 202(7), 513–520.

Hoffman, C. (2019,15 februari). "Lorena" shines a light on the ugly truth of the Bobbitt scandal. *Rolling Stone*.

Kaczynski, T. (1995,19 September). Industrial society and its future [Manifesto]. *The Washington Post*, A1.

Kaczynski, T. (1978,25 augusti). All I feel for you now. *Document-Cloud*. <https://www.documentcloud.org/documents/2695428-All-I-Feel-for-You-Now>

Kaczynski, T. (1978). Ted Kaczynski's journal that included his plan to disfigure the face of a romantic interest. *The Ted K Archive*. [https://www.thetedkarchive.com/library/ted-](https://www.thetedkarchive.com/library/ted-kaczynski-journal)

Kaczynski, T. (1978). An Insulting Limerick *The Ted K Archive*. [https://www.thetedkarchive.com/](https://www.thetedkarchive.com/library/ted-kaczynski-limerick)

Klintberg, B. (1996). "Why are there so many modern legends about revenge?", i Bennett G. & Smith P. (red.), *Contemporary legend*.

Kovaleski, S. F. (1996,14 april). Bomb suspect's infatuation described. *The Washington Post*.

Kumar, P., Rathee, S. & Gupta, R. (2019). Necrophilia: An understanding. *The international journal of Indian psychology*, 7(2), 607–616.

Lagercrantz, O. (1960,12 februari). Jungfrukällan och kritiken. *Dagens Nyheter*.

Layman, M. J., Gidycz, C. A & Lynn, S. J. (1996). Unacknowledged versus acknowledged rape victims: Situational factors and posttraumatic stress. *Journal of abnormal psychology*, 105(1), 124–131.

- Littleton, H. L., Axson, D., Breitkopf, C. R. & Berenson, A (2006). Rape acknowledgment and postassault experiences: how acknowledgment status relates to disclosure, coping, worldview, and reactions received from others. *Violence and victims*, 21(6), 761–778.
- Makram, O. (2019,27 augusti). Det är moralen, inte klanen. *KvartaL*
- Marsili, L., Ricciardi, L. & Bologna, M. (2019). Unraveling the asymmetry of Mona Lisa’s smile. *Cortex*, 120,607–610.
- Maskeri, A. (2021,26 december). You need to be highly evolved for revenge. *Mid-Day*.
- Mueller, F., Lenz, C., Dolder, P., Harder, S., Schmid, Y., Lang, U., Liechti, M. & Borgwardt, S. (2017). Acute effects of lysergic acid diethylamide (LSD) on amygdala activity during processing of fearful stimuli in healthy subjects. *Translational psychiatry*, 7(4), e1084.
- Matis, A. (2018,17 oktober). Continuing a relationship with a rapist doesn’t mean it didn’t happen. *New York Daily News*.
- McCullough, M. E., Kurzban, R. & Tabak, B. A. (2013). Cognitive systems for revenge and forgiveness. *Behavioral and brain sciences*, 36,1–15.
- McKee, I. R. & Feather, N. T. (2008). Revenge, retribution, and values: Social attitudes and punitive sentencing. *Socialjustice research*, 21(2), 138–163.
- Mithoefer, M. C., Feduccia, A. A., Jerome, L., et al. (2019). MDMA-assisted psychotherapy for treatment of PTSD: study design and rationale for phase 3 trials based on pooled analysis of six phase 2 randomized controlled trials. *Psychopharmacology*, 236,2735–2745.
- Mithoefer, M. C., Feduccia, A. A., Jerome, L., et al. (2019). MDMA-assisted psychotherapy for treatment of PTSD: study design and rationale for phase 3 trials based on pooled analysis of six phase 2 randomized controlled trials. *Psychopharmacology*, 236,2735–2745.
- Möller, A, Sondergaard, H. P. & Helström, L. (2017). Tonic immobility during sexual assault — A common reaction predicting posttraumatic stress disorder and severe depression. *Acta obstetricia et gynecologica Scandinavica*, 96,932–938.
- O’Hare, Ryan. (2023,12 mars). Advanced brain imaging study hints at how DMT alters waking brain activity. *Imperial college London*.
- Patrick, W. L. (2021,28 maj). Why some rape victims continue to date their rapist: several factors can explain this surprising behavior. *Psychology today*.
- Price, M. (2009). Revenge and the people who seek it. *Monitor on psychology*, 40(6).
- Pruitt, S. L. (2019,21 februari). John Bobbitt opens up about dark childhood, molestation, and abuse in new Amazon doc. *Oxygen*.
- Schauer, M. & Elbert, T. (2010). Dissociation following traumatic stress. *Zeitschrift für Psychologie*.
- Skagerberg, K. (2014,4 mars). Det stora kriget om bortträngda minnen. *Forskning och framsteg*.

- Timmermann, C., Roseman, L., Haridas, S. & Carhart-Harris, R. L. (2023). Human brain effects of DMT assessed via EEG-fMRI. *Proceedings of the national academy of sciences*, 120.
- Torres, E. (2020,23 januari). Why assault victims stay in touch with attackers, in light of Weinstein defense: continuing or starting a relationship can help victims regain control. *ABC News*.
- Wilson, L. C. & Miller, K. E. (2016). Meta-analysis of the prevalence of unacknowledged rape. *Trauma, violence, & abuse*, 17(2), 149–159.
- Xiaochun, H., Gelfand, M. J., Wu, B., Zhang, T., Li, W., Gao, T., Pang, C., Wu, T., Zhou, Y., Zhou, S., Wu, X. & Han, S. (2020). A neurobiological association of revenge propensity during intergroup conflict. *eUfe*, 9, e52014.

Webbsidor

- Magiska Molekyler. (n.d.). *Magiska Molekyler: En plats för kunskap om psykedeliska ämnen*, <http://www.magiskamolekyler.org>
- Multidisciplinary Association for Psychedelic Studies (MAPS), (n.d.). *MAPS: Multidisciplinary Association for Psychedelic Studies*, <https://maps.org>
- nuBibeln. <https://www.bible.com/bible/916/GEN.1.NUB>

Musik

- 50 Cent. (2003). Many men (wish death). På albumet *Get rich or die tryin'*. Ljungström,
0. (1994) Att vi älskar. På albumet *Världens räddaste man*.
- Simon, C. (1972). You're so vain. På albumet *No Secrets*.
- Wilde, K. (1986). You keep me hangin' on. På albumet *Another step*.

Filmer & TV Serie

- Ardolino, E. (1987). *Dirty Dancing*.
- Bergman, I. (1960). *Jungfrukällan*.
- Coppola, F. F. (1979). *Apocalypse now*.
- Coppola, F. F. (1972). *Gudfadern*.
- Despentes, V. & Trinh Thi, C. (2000). *Baise-moi*.
- Ferrara, A. (1981). *Ms. 45*.
- Jeremy, R. (1994). *John Wayne Bobbitt uncut*
- Jeremy, R. (1996). *John Wayne Bobbitt's Frankenpenis*.
- Kotcheff, T. (1982). *First blood*.

- Kubrick, S. (1980). *The Shining*.
- Meléndez, B. (1979). *The Uon, the Witch and the Wardrobe*.
- Oplev, N. A. (2009). *Män som hatar kvinnor*.
- Park, C.-W. (2003). *Oldboy*.

The Ted K Archive

Jenny Jägerfeld
The Revenge Project (Preview)
2024-09-25

<www.norstedts.se/bok/9789113131146/hamndprojektet>
ISBN 9789113131146

Norstedts

www.thetedkarchive.com